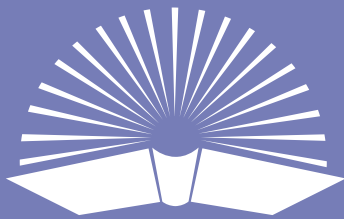

myShliach
מהלכה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
בחוקותי

myshliach.net

ר"ג בעומר

לקו"ש חלק ל"ב' ע' 149 ואילך
מתורגם ללה"ק

ב. ויש לומר בזה – בהקדים ביאור כללות הענין שתלמידי רע"ק, לא נהגו כבוד זה לזה, דלכאורה תמוה:

הרי רבם של תלמידים אלו, רבי עקיבא, הוא התנא שהדגיש את גודל הפלאת המעלה של אהבת ישראל – „ואהבת לרעך כמוך – רבי עקיבא אומר זה כלל גדול בתורה“. וא"כ, יפלא מאד שדוקא תלמידיו „לא נהגו כבוד זה לזה“ – היפך הענין דאהבת ישראל (הוראה עיקרית ויסודית בתורת רבם)?

ונת' במק"א, שאדרבה – דוקא היו-תם תלמידי רע"ק גרם לכך „שלא נהגו כבוד זה לזה“. והביאור:

אמרו חז"ל שאין דיעותיהם של בני אדם שוות. וכמובן שכן הוא בנוגע לכ"ד אלף תלמידי רע"ק, שכאו"א מהם השיג תורת רע"ק לפי דרכו ודעתו, ובשיקול הדעת שלו מסקנתו שבודאי כפי שהשיג הוא כן הוא הפירוש האמיתי בדברי רע"ק; ולכן כאשר שמע שחבירו לומד את דברי רבו באופן שונה – ובלתי נכון לפי דעתו – לא הי' יכול לנהוג בו כבוד והערכה – שהרי הוא לומד את דברי רבו באופן מוטעה!

[והנהגת כבוד זה לזה מן השפה

א. ידוע סיפור הגמרא, ש„שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא . . . וכולן מתו בפרק אחד (בין פסח לעצרת) מפני שלא נהגו כבוד זה לזה“, ובל"ג בעומר – „פסקו למות“.

ולכאורה סיפור זה דורש ביאור:

דבר פשוט הוא, שכל תלמידים אלו – בריבוי גדול של כ"ד אלף – לא באו ונעשו תלמידיו ביום (בפרק) אחד, כי אם במשך כו"כ שנים³, והיינו, כאשר התחיל רע"ק ללמוד עם תלמידים ונתפרסמו שמו ותורתו בעולם, התחילו לנהור אליו תלמידים, ובמשך הזמן הלך וגדל מספרם, עד שהיו לו כ"ד אלף תלמידים.

וכמו"כ מובן, שאופן הנהגתם של כל התלמידים לא נשתנה בבת אחת למצב של „לא נהגו כבוד זה לזה“, כי אם מדרגא לדרגא כו'.

ותמוה ביותר: מדוע נענשו כולם ב"פרק אחד" – הרי דוחק הכי גדול לומר שבתקופה קצרה זו של „פרק אחד" (בין פסח לעצרת) נתמלאה סאתם של כל הכ"ד אלף תלמידים בב"א ועד כדי להענש בעונש מיתה?

ועכצ"ל שבפרק זמן זה אירע דבר מיוחד שבגללו „כולן מתו" ב„פרק" זה.

לתלמידי רע"ק, שגם מצד דיעותיהם ה-
שונות לא הי' צ"ל פגיעה ביחסי הכבוד
שביניהם, כי כאו"א הי' לו לתת מקום גם
לדעתו של חבירו [מכיון שגם זו היא
דיעה בתורה, „אלו ואלו דברים אלקים
חיים“¹⁵], לכן הנהגתם ההפכית נחשבה
לדבר בלתי-רצוי ובפרט לפי ערך מע-
לתם – מ"מ, איך יתכן לומר שבגלל
„חטא“ כזה לחוד יענשו בעונש חמור
כ"כ, ש„כולן מתו“?

ובפרט שע"פ הנ"ל מובן, שאין ה-
מדובר ביחס של זלזול ח"ו¹⁶ (ואין צריך
לומר ענין של העדר האהבה ח"ו –
היפך הוראת רבם), אלא העדר הרגש
של כבוד אמיתי (שזהו ה„כדבעי“ של
תלמידי רע"ק), ובזה גופא – מפני
„מלחמתה של תורה“ שהובטחנו¹⁷ (שאף
ש„נעשו אויבים זה את זה“ – „אינם זזים
משם עד שנעשים אוהבים זה את זה
שנאמר“ את זה בסופה).

ויש לומר, שזהו שדייקו רז"ל ש„כולן
מתו בפרק אחד“ – להשמיענו, דזה ש-
כולן מתו לא הי' רק מחמת חטאם הנ"ל
„שלא נהגו כבוד זה לזה“, אלא (גם)
כתוצאה מענין המיוחד ש„בפרק“ זה,
הזמן גרם סר"ס למיתתם.

ד. ויובן זה ע"פ מה שמצינו עוד
סיפור ברז"ל שבו מובא לשון זה –
„כולן מתו בפרק אחד“:

איתא בירושלמי¹⁸ „מעשה בעשרים
וארבע קריות (קרונותי) של בית רבי
שנכנסו לעבר שנה בלוד, ונכנסה בהן
עין רע"י ומחו כולם בפרק אחד“.

והנה במחז"ל זה נתפרשה הסיבה (ה-

ולחוץ בלבד – מובן שאין זה שייך ב-
תלמידים של רע"ק, כי בודאי היו „אנשי
אמת“¹⁹ ו„תוכם כברם“²⁰, ולא היו יכולים
להתנהג באופן ד„אחד בפה ואחד ב-
לב“²¹).

ונמצא, שדוקא היותם „תלמידי רבי
עקיבא“ היא הסיבה „שלא נהגו כבוד זה
לזה“: כל אחד מתלמידי רע"ק הי' מסור
ונתון בכל נפשו לתורת רבו, עד שלא
הי' יכול לסבול שמישהו מפרש תורת
רבו שלא כהלכה (לפי דעתו), ובפרט
כאשר זה ה„טועה“ (בתורת רע"ק) הוא
תלמיד רע"ק,

ופשיטא שלא הי' יכול לנהוג בו
כבוד²².

יתירה מזו: הנהגה זו יש בה תוקף
דוקא מצד הוראתו היסודית הנ"ל של
רע"ק שאמר „ואהבת לרעך כמוך זה
כלל גדול בתורה“: לולא הוראה זו,
יתכן שלא יהי' איכפת להם כ"כ מה שיש
תלמיד שאינו משיג תורת רבם ל-
אמיתתה; אבל מכיון שרע"ק רבם לימדם
ע"ד מעלת קיום מצות „ואהבת לרעך
כמוך“, לא הסתפקו בזה שהם עצמם
שקדו ועשו חיל בלימוד תורת רבם,
אלא, כאו"א מהם השתדל להשפיע על
כל שבגדר „רעך“ ובפרט תלמידי רבו
שגם הם ישיגו תורת רבם באותה הדרך
האמיתית (לפי דעתו): ואלה שלא קיבלו
זה – לא הי' יכול לנהוג בהם כבוד
(ובפרט כבוד כפי הדרוש מתלמידי
רע"ק).

ג. עפ"ז יש להבין לאידך גיסא:

אף שמובן שאין זה הנהגה הראוי'

על ש"לא נהגו כבוד זל"ז" – בכ"ז הובא זה ונלמד מזה בתורה שכאו"א מישראל צ"ל בהשלימות דאהבת ישראל גם ב- מקרים שמצד הדברים ישנה נתינת מקום שלא להתנהג בכבוד כלפי הזולת (ב- דוגמת המצב של תלמידי רע"ק).

ויש לומר שזה קשור גם עם הטעם (השני) בשמחת ל"ג בעומר³³ – יום "הילולא" דרשב"י³², שהוא הי' מתל- מידיו "האחרונים" של רע"ק³³ (שלמד אתם לאחר המאורע ד"כולן מתו כו"):
אחד מהענינים המפורשים ברז"ל או- דות הנהגת רשב"י היא השתדלותו הרבה והיתירה בענין אהבת ישראל³⁴, וכדמצי- נו שתיכף לאחר צאתו מן המערה "אמר איכא מילתא דבעי לתקוני, אמרו לי איכא דוכתא דאית בי' ספק טומאה ואית להו צערא לכהנים לאקופי כו"³⁵ והש- תדל רשב"י תיכף ותיקן את הדבר.

והרי סיפור מופלא הוא: לאחר היו- תו י"ג שנה במערה, שבתקופה ארוכה זו לא היתה בידו האפשרות להרביץ תורה ברבים, לכאורה הי' צריך – לכל לראש – לאסוף תלמידים וללמדם תורה, וב- פרט שתורתו אומנתו:

ובמקום זה – עסק לברר האם "איכא מילתא דבעי לתקוני", והשתדל לתקן מקום שהי' בו ספק טומאה שגרם צער לכהנים – כלומר: (א) המדובר הי' רק בנוגע למספר של כהנים שהיו צריכים לעבור בדרך זו, (ב) גם הם יכלו ללכת בדרך אחרת, אלא שיהי' להם צער ע"י הטירחא להקיף את הדרך, ואעפ"כ הש- תדל רשב"י ועסק בעצמו בתיקון הדבר לבטל צער זה! – עד כדי כך גדלה

יחידה) למיתתם (שמפני שנתאספו הרבה תלמידים, "כ"ד קרונות" – לכן) נכנסה בהן עין רעה.

ויש לומר, שמזה נלמוד בענינו (שנאמר בו אותו הלשון (והמסובב) – "כולן מתו בפרק אחד") – שסיבת מיתת תלמידי רע"ק "בפרק אחד" היתה מפני שבפרק זה הגיע מספרם³⁶ לכ"ד אלף – מספר גדול ביותר [וכזה גופא – במספר של כ"ד³⁴, הקשור עם מדת הדין³⁵ (כמובן ממ"ש בזהר³⁶ ע"ד "כ"ד בתי דינין"), וכבסיפור הנ"ל בירושלמי, שהיו כ"ד קרונות], שזה גרם שתכנס בהם עין רעה עד ש"כולן מתו"³⁷.

ואין זה סתירה להמפורש בבבלי ש- מתו מפני "שלא נהגו כבוד זה לזה" – דהא והא גרם ומצטרף: זה "שלא נהגו כבוד זה לזה" מצ"ע אינו חטא גדול כ"כ שייענשו עבורו לבד בעונש מיתה, כנ"ל, אלא מפני שב"פרק" זה נכנסה בהן עין רעה נענשו אז גם על חטא קל זה "שלא נהגו כבוד זה לזה".

ואולי י"ל שזהו ע"ד שמצינו³⁸ שב- עידנא דריתחא מענישים גם על העדר הרדיפה אחרי קיום מצות ציצית (אף שאין אדם מחויב לקנות טלית כדי ל- הטיל בה ציצית). ועוד כו"ב.

ה. והנה סיפור זה אודות תלמידי רע"ק שמתו מפני "שלא נהגו כבוד זה לזה" הוא חלק בתורה, ל' הוראה (ועד שמפני זה נפסק הדין³⁹ שנוהגין קצת אבילות בימי הספירה), ומובן מזה, כי אע"פ שהמדובר בתלמידי רע"ק וגודל מעלתם וי"ל שלכן דקדקו עמהם דוקא

ועוד – בעבודתו ובתורתו הנחיל (דהרב
ה"ז אב"י) לכאר"א מבנ"י את הכח להגיע
לתכלית השלימות של אהבת ישראל,
כנ"ל.

וכדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו
בשעת הדחק³⁶ – שבדוחק זה דגלות זה
האחרון (שסיכת הגליות – שנאת חנם³⁷),

כדאי לסמוך על רשב"י שיפטור את כל
העולם כולו מן הדין, ויחיש את הגאולה
דכל בנ"י ודהשכינתא שבגלותא³⁸ –
גאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח
צדקנו, ובמהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"פ בחוקותי תשד"מ)

מדת אהבת ישראל של רשב"י!

וי"ל שזהו גם תוכן מאמר רשב"י³⁶
„יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן
הדין“, שהנהגתו בענין דאהבת ישראל
(ואחדות ישראל) הי' בתכלית העילוי,
עד שדאג והודיע והובא זה ונקבע ב-
תורה – אהבה וחיבה שלו (לא רק לבנ"י
שהם בדרגת „תלמידי רבי עקיבא“ אלא)
גם לאלו שיש צורך לפוטרים מן הדין.

וי"ל, שכתלמידו המובהק של רע"ק³⁷,
מסר עצמו בכל נפשו ומאודו להמשיך
הכלל גדול של רבו הגדול בהענין ד-
אהבת ישראל („זה כלל גדול בתורה“),
הרי תיקן בזה את הענין ד„לא נהגו
כבוד זל"ז“ ע"י תלמידי רע"ק הראשונים,

בחוקותי

מתורגם ללה"ק

רש"י מבאר את המלים "בחוקותי תלכו" – 'שתהיו עמלים בתורה'. מהו הקשר בין העמל בתורה לבין שמירת חקי התורה?

המצוות כוללות שלושה סוגים: עדות, משפטים וחקים. "עדות" הן אותן מצוות המעידות על ענינים מסוימים, כמו בריאת העולם או יציאת מצרים, שבת ותפלין. "משפטים" הם אותן מצוות שגם השכל האנושי מחייב את שמירתן. "אלמלא נתנה תורה" היו בני האדם מגיעים להנהגה זו בעצמם. "חקים" הם גזרת המלך. אין מקום להבנת טעמם של החקים לפי השכל. "גזרה גזרתי, חקה חקקתי".

כל המלים בלשון הקדש מדיקות. יש סבה לכך שהמצוות שאין מקום להבנת טעמן, נקראות "חקים" דוקא. למלה 'חקה' יש משמעות נוספת: חקיקה. החקיקה שונה מן הכתיבה בכך שהיא דורשת כוח רב יותר ומאמץ. פעלת החקיקה היא פעלה שפרוכה ביגיעה, בעמל. "בחוקותי תלכו" – תהיו עמלים בתורה. קיום מצוות שאינן מובנות דורש עמל. עבודת ה' בקיום חקים היא עבודה קשה ביותר.

כאשר יהודי לומד תורה יותר ממה שמתחייב על-פי שכלו, הוא עמל בתורה. העמל והיגיעה בלמוד התורה מביאים לכך שדברי התורה הנלמדים יחקקו בלבו של הלומד. אפלו לבו לב אבן, אם הוא עמל בתורה נעשה לבו משיף ומלטש על-ידי הלמוד.

כְּאֲשֶׁר לֹמְדִים תּוֹרָה מִתּוֹךְ יְגִיעָה מַגִּיעִים לְמִסְקָנָה שֶׁהַתּוֹרָה עֲמָקָה
וְרַחֲבָה כָּל-כָּף, עַד שֶׁגַם הָעֵנִינִים הַמּוֹבְנִים עַל-פִּי הַשֶּׁכֶל, מְשַׁפְּטִים
וְעֵדוֹת, הֵם לְמַעֲשֵׂה גְבוּהִים וְנִעְלִים יוֹתֵר מִן הַשֶּׁכֶל. כִּכֹּל שֶׁלֹּמְדִים יוֹתֵר
כֵּן מְכִירִים שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג אֶת כָּל עֲמָקָה שֶׁל הַתּוֹרָה, וְהִיא מְרוֹמְמֶת
וְנִשְׁגָּבָה מִבִּינָתֵנוּ. הָעֵמֶל בַּתּוֹרָה, הַמְתַּבְּטֵא בְּ"חֻקוֹת", שִׁיךְ לְכָל סוּגֵי
הַמְצוּוֹת.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק יז, עמ' 318-320)

לאהוב כמו שצריך!

מספר ענק של תלמידים, עשרים וארבעה אלף, היו לו לרבי עקיבא. במהלך תקופה קצרה של שבועות אחדים החלו התלמידים למות בזה אחר זה משום שלא נהגו כבוד זה בזה. בכל יום הצרה רבי עקיבא ללוות מאות מתלמידיו למנוחת עולמים. בל"ג בעומר, כידוע, פסקו התלמידים מלמות ועד היום זוהי אחת מן הסבות לשמחה הגדולה ביום זה.

התמיהה:

אבל לכאורה על פניו הספור הזה אינו ברור כלל וכלל. הלא דוקא רבי עקיבא הוא זה שאמר את המשפט ששגור כל כך על פינו - "ואהבת לרעה כמוך - זה כלל גדול בתורה". במה נקראים כל אותם אלה תלמידיו באם אינם מקימים הם את הוראת רבם. מילא היה זה מישהו אחר שמסביר זאת, אבל הרב שלהם דוקא אמר זאת - ולו אינם שומעים?

התשובה:

אלא שבדיוק להפך. הסבה שלא נהגו כבוד זה בזה הגיעה דוקא משום כך שהיו הם תלמידי רבי עקיבא ששמעו ממנו ש"ואהבת לרעה כמוך" זה כלל גדול בתורה. וההסבר: כל אחד מן התלמידים הבין את תורת רבו בצורה מסוימת, בזוית יחודית שרק הם עמדו על דעתה. ודוקא משום שהיו תלמידיו של רבי עקיבא, אמונים על הוראתו לנהג באהבה לחבר - רצו הם שגם התלמיד השני יבין כפי שהם הבינו, כיון שלהבנתם זוהי ההבנה הנכונה בדברי הרב והתלמיד השני הנו טועה. זה מה שהוביל לכה ש"לא נהגו כבוד זה בזה". דוקא משום היותם תלמידי רבי עקיבא.

שמוליק חיך בקנדיסיות "לא עליך המלאכה לגמור" קרץ לה, "ולא אתה בן חורין להבטל ממנה" החזירה לו רחלי.

"אני פשוט לא יודע לשטף פלים טוב" נסה להצטדק, "מצחק מאוד" לא ותרה לו רחלי "לא הביטן למד, בוא אני אלמד אותך"...

שמוליק נכנע ונגש לכיור החלבי בפרצוף חמוץ "הרחק משכן רע" אמר לרחלי בצחוק, "אמר מעט ועשה הרבה" צחקה גם רחלי.

"מה קרה לכם?" לא הבינה רבקי, "למה אתם מדברים עם צטוטים מפרקי אבות? מה קרה פתאום עכשיו שנזכרתם בהם?" שאלה.

"את לא זוכרת מה אנחנו עושים בתקופה הזאת בכל שבת אחרי מנחה?" הזכירה לה רחלי, "פנארה שזה משפיע עלינו..."

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

ריח שרוף עלה מן המטבח. "יואוווו! העווגה!" קפצה רחלי ממקומה בבהלה, שומטת על הרצפה את פרטיסי המשחק ומשאירה את רבקי ושמוליק לשבת על הרצפה בבהלה. הם היו בשיא המשחק המרתק ושכחו כל מה שקורה סביבם. "אוווף! היא נשרפה לגמרי!" כמעט בכתה רחלי כשראתה את הגוש השחור יוצא מן התנור. אמא סמכה עליה שתקפיד לסגור את התנור בזמן, והיא שכחה לגמרי..."

מה נעשה? נבהלה גם רבקי שהגיעה אחריה למטבח, עוד שעתים מגיעות הנשים לשעור התניא השבועי ואמא כל כך השקיעה בעוגה מיחדת כדי לכבד אותם.

"הזמן קצר והמלאכה מרבה והפועלים עצלים ובעל הבית דוחק" נכנס שמוליק בתקיפות למטבח, מגיש לרחלי סנר, לרבקי מערוף מנפנף לעיניהם בחוברת המתכונים של אמא. "מה אתם בוכות? בואו נדרו ונכין עוגה חדשה! אם אין אני לי מי לי!" אמר בעינים בורקות. הבנות הססו מעט, אך מיד נסחפו בהתלהבות של שמוליק והחלו מוציאות מהארון חמרים בזה אחר זה. רחלי הקציפה את הביצים, רבקי המסה את השוקולד, ושמוליק נצח על העבודה בקול תרועה.

תוף שעה תבנית של עוגה חדשה נאפתה לה בתנור, והשלישייה פנתה לנקות את המטבח. "הי לאן אתה חושב שאתה הולך?" שאלה רחלי את שמוליק שבדיוק אז רצה להתחמק מהמטבח, "אתה לא חושב שצריך לנקות כאן את הבלגון?"

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.
hebrew@myshliach.com

ביום ל"ג בעומר מתר לשמע מוזיקה וגם לנגן בכלי זמר.

תודה רבה לשלוחים ששלחו את תשובתם:

- יוסף יצחק ריבני, סינגפור
- יוסף יצחק ליצמן סיאול דרום קוריאה
- שמוליק סגל מלטה
- מושקא חבבו בוברויסק בלארוס
- אליהו חבבו באברויסק בבלארוס
- בלומי ליפש סרטוב רוסיה
- מושי טביב סינגפור
- מענדל טייכטל ברלין גרמניה

יו"ט / יו"ט

יו"ט מצויין

קצת על ל"ג בעומר

האמצעי היה ל"ג בעומר מן החגים המצוינים". הרבי ממשיך לתאר, שאדמו"ר האמצעי היה נוהג לצאת אל השדה ביום זה. לא היה נוטל ידיו לסעודה, אך היה לוקח יין-שרף - דבר שהיה אסור עליו מטעמי בריאות. היו רואים אז הרבה מופתים, ובעיקר לגבי הולדת ילדים. כל מי שלא היו לו ילדים היה זוכה באותו מעמד לברכה שתיכף הייתה מתקיימת. הישועות היו גדולות, וכל השנה היו מצפים לל"ג בעומר.

בשיחה אחרת הרבי הרי"צ מדבר על חשיבות של השמחה בל"ג בעומר במירון. בתוך הדברים סיפר, שיהודי סיפר פעם אחת לאביו, הרבי הרש"ב, שיש יהודים שאינם מניחים תפילין אך הולכים לקברו של רבי שמעון בר יוחאי במירון. השיב לו אביו הרבי הרש"ב ש"אם רבי לוי-יצחק מברדיצ'ב היה חי היום, היה עושה מיהודים אלה 'נברשת מאירה'".

"רשב"י - רבי שמח"

בשנת תרפ"ט קיים הרבי הרי"צ ביקור בארצנו הקדושה. לימים סיפר: "כשזכיתי להיות בקברו של רבי שמעון בר יוחאי במירון, שמעתי את הביטוי הבא: מירון הוא 'אוהל שמח'; מי שבא לשם מתחזק. כמו-כן שמעתי: רשב"י הוא 'רבי שמח'. הוא לקח על עצמו כל מה שיהודים מחסרים ח"ו בקיום התורה והמצווה".

בהזדמנות אחרת התבטא הרבי הרי"צ: "כשהייתי בארצנו הקדושה, שמעתי אנשים מדברים: הייתי

שאלו פעם אצל אחד מהמשפיעים החסידיים: איש פשוט, שאינו שייך ללימוד ספר הזוהר - מה לו ולשמחת ל"ג בעומר? הלא לכאורה ל"ג בעומר זו שמחתו של רבי שמעון בר יוחאי, מי שכתב את הזוהר והגה בה. הגיוני לכאורה במבט חיצוני שדווקא אלה המרגישים קשר עז בל ינותק עם הזוהר, הם יהיו אלה שגם יחגגו בל"ג בעומר.

והסביר המשפיע: רבי שמעון בר יוחאי טיהר את האוויר המעופש של העולם, וכך גרם טובה לכל יהודי באשר הוא. שכן כאשר אוויר העולם אינו נקי - משפיע הדבר לרעה על כל אחד, כל אחד ואחד לפי דרגתו; על רב בדרך אחת ועל יהודי פשוט בדרך אחרת. ולכן בעצם כל יהודי שייך שיחגוג את ל"ג בעומר, כי השפעתו של רבי שמעון בר יוחאי אינה מוגבלת ומצומצמת דווקא לאותם יחידי סגולה, כי אם כל בני ישראל בכל מקום ומקום נהנים ממנה.

הרבי נשיא דורנו מבאר, שרבי שמעון בר יוחאי היה מתלמידי רבי עקיבא שנשארו בחיים, לאחר מות שאר התלמידים, כי נהג כבוד בחבריו, והייתה אצלו אהבת ישראל בהדגשה. כלומר, הוא תיקן את העניין של "לא נהגו כבוד זה בזה". לכן ל"ג בעומר הוא יום שמחה גדולה - מפני העילוי של שלום הבא לאחר מחלוקת, כיתרון האור שבא מתוך החושך.

החגים המצוינים

כ"ק אדמו"ר הרי"צ מספר, כי "אצל אדמו"ר

מבין, לפי ערך, מה שהוא לומד, ואילו את דברי הזוהר איננו מבין. אמר לו הרבי: "אכן, הנשמה נהנית יותר מלימוד זה", והוסיף הרבי: "הנשמה מבינה מה שהיא לומדת".

אצל רבי שמעון בר יוחאי ואני הולך אל ר' אלעזר. או: הייתי אצל ר' חייא ואני הולך אל ר' עקיבא. אם אומרים זאת בתמימות - זהו עניין ההשתתחות".

לא נחרב בית המקדש

רבנו הזקן אמר, שלגבי רבי שמעון בר יוחאי לא נחרב בית-המקדש כלל. פירש זאת רבי הלל מפאריטש: שרשב"י היה נשמה שהגיעה מעולם האצילות הנעלה, ולגבי נשמה גבוהה כזאת אין חורבן הבית בבחינת העלם והסתר על האלוקות. כל הוא כותב בספרו פלח הרמון.

נשיאי החסידות ציינו את המעלה המיוחדת שבלימוד ספר הזוהר. ה'צמח-צדק' אמר: "לימוד ספר הזוהר מרומם את הנפש".

בספר הזוהר נזכרים מאמרי חז"ל שנאמרו לאחר ימיו של רבי שמעון בר יוחאי (כמו מאמריו של רבה בר-בון). אמרו על כך חסידים בשם רבנו הזקן, שבשעה שחיבר רבי שמעון בר יוחאי את ספרו, היה בגן-עדן, למעלה מהזמן. עוד אמרו חסידים בשם הרבי, שרבי שמעון בר יוחאי חיבר עשרים ושניים ספרים, כמספר כ"ב האותיות - ספר האורה, ספר הברכה וכך הלאה. אך אלינו הגיע רק חלק קטן מהספר השביעי - ספר הזוהר.

הנשמה מבינה

על אדמו"ר האמצעי מסופר ששאל פעם את משרתו: "ממה אתה נהנה יותר - מלימוד משניות או מלימוד ספר הזוהר?" ענה המשרת, שמלימוד הזוהר. והוסיף שאף-על-פי שבלימוד משניות הוא

על אדמו"ר האמצעי מסופר ששאל פעם את משרתו: "ממה אתה נהנה יותר - מלימוד משניות או מלימוד ספר הזוהר?" ענה המשרת, שמלימוד הזוהר. והוסיף שאף-על-פי שבלימוד משניות הוא

תוכניות מרתקות!

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM